

Men det er ikke nok at stå her og tale om moderniseringer og effektiviseringer osv.; vi er nødt til at have en plan, og dér var det, jeg ligesom fornemmede, at ministeren var ved at have en plan om forenkling. For hvad er det, der sker? Der sker det, at FN har haft så mange gode intentioner og så mange gode ideer og har nedsat så mange underorganisationer, at de er begyndt at overlapse hinanden. Vi kender jo alle sammen uendelig mange områder, hvor der er en begyndende overlappning, og når man i forskellige regioner prøver på at gøre noget tilsvarende, så er det, man får endnu mere overlappning.

Den forenkling og modernisering er Fremskridtspartiet hundrede procent tilhænger af, og vi håber på, at samarbejdet rent faktisk vil komme til at fungere på et tidspunkt. Men lad os også være ærlige og indrømme, at det ikke fungerer særlig godt nu, for der er jo 185 medlemslande, og de snakker i nord, syd, øst og vest og bliver ikke enige om særlig meget, og derfor er en forenkling og modernisering nødvendig, for ideerne er rigtige, og selvfølgelig skal vi kunne samarbejde, men det kan vi ikke, hvis landene ikke føler ansvar for det, der bliver besluttet i FN-regi. Hvis man ikke føler, at det også er mit lands ansvar, og det gælder for alle 185 lande, ja, så kommer det ikke til at fungere. Og derfor er det vigtigste, vi kan sige og gøre på nuværende tidspunkt, vel nok: Tag det ansvar alvorligt. Og det skal altså gælde alle nationer.

Der skal selvfølgelig være handlekraft bag det, FN beslutter, men så må man også have så meget ansvar, når man træffer beslutningerne, at man også lægger det lod i vægtskålen, hvor man spørger: Kan det lade sig gøre? For det nytter heller ikke noget, at FN på fine, store papirer og i taler og lignende træffer nogle beslutninger, hvortil man bagefter siger: Det kan nok ikke rigtig lade sig gøre inden for de næste 50-100 år.

Vi er nødt til at tage ansvar for det, vi beslutter. Det gælder i særdeleshed i Folketinget, men så sandelig også i FN.

Der er blevet talt meget om regionerne under FN. Og vi er selvfølgelig her i landet vældig stolte af OSCE – det tidligere CSCE – og kan godt lide at tale om det. Vi prøver i Europa at få opbygget en sikkerhedsorganisation for hele Europa, men når man ser på OAU, det afrikanske tilsvarende på OSCE, ja, så er det vist ikke helt så effektivt. Det er der heller ikke rigtig nogen, der har påstået på noget tidspunkt. Når man så kigger videre, så er der såmænd på det amerikan-

ske kontinent OAS, altså en tilsvarende organisation, der skulle få det til at fungere som en sikkerhedsorganisation. Og så har vi ASEAN i Syd- og Østasien. Det er jo netop sådan nogle organisationer, som burde være en sikkerhed for, at FN-resolutioner og lignende kom til at fungere. Og det betyder stadig væk, at de 185 lande skal have ansvaret for, at det, der bliver besluttet i FN, også kommer til at fungere.

Så står der i vores fine motiverede dagsorden, at man også skal finde ud af at få økonomien til at fungere. Det har Fremskridtspartiet kæmpet hårdt for, og vi har talt meget om det, hver gang vi har talt om FN: Økonomien skal være i orden, også i FN. Men hvordan får vi det moderniseret, hvordan får vi det effektiviseret, og hvordan får vi de forskellige lande til at betale, hvad de rent faktisk skulle betale?

Vi gør det ikke ved at lave store konferencer, som koster en masse penge, som ikke giver nogen resultater, og som kun er med til at give endnu flere store, fine ideer om, hvad man eventuelt kunne i det næste århundrede. Næh, det, man burde gøre, er på møderne at tage små, sikre skridt fremad og ikke på de store, fine konferencer.

Fremskridtspartiet er modstander af, at FN sætter sig i spidsen for og betaler oceaner af penge for den slags store konferencer. Nu ved jeg godt, at jeg kommer til at slå en del af partierne oven i hovedet, når jeg siger: Miljøkonferencer, kvindekonferencer og lignende. Men jeg tror faktisk, at resultaterne kan opnås bedre på et lidt mindre, lidt mere beskedent niveau, hvor man rent faktisk får talt direkte ind til benet, og hvor man får truffet nogle beslutninger, frem for – hvad der nemt kan ske – at det bliver til sociale begivenheder. Det klæder ikke FN. Det klæder ikke en så alvorlig organisation med så store ambitioner på den måde at udvande, hvad der kunne være sund fornuft for alle 185 lande.

Med disse få, men valgte ord vil jeg blot til slut sige, at der er én ting, og det er jeg næsten nødt til at sige, som ikke kan undre mig: at man heller ikke på dette udenrigspolitiske punkt kan blive enige om, hvad det er, man mener i EU. Det understreger for mig at se kun, at EU ikke er egnet til at have en fælles udenrigspolitik. Men det kan glæde mig, at vi i Norden i hvert fald er enige om, hvad det er, der skal gøres for at klare en forenkling, og at vi ikke her lader os totalt tyrannisere af den fransk-tyske akse.

Så skal jeg selvfølgelig sige, at vi er medfor-slagsstiller til den motiverede dagsorden, og jeg